

Μάκη Τσίτα: Ο αδέσποτος Κώστας – κριτική της Ανθούλας Δανιήλ

June 19, 2015

Μάκης Τσίτας
Ο αδέσποτος Κώστας
 Εικονογράφηση: Αιμιλία Κονταίου
 Εκδ. Ψυχογιός, 2015

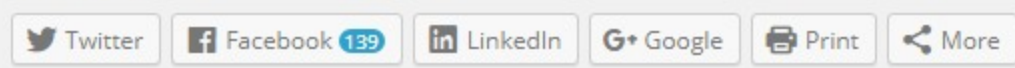
Ο αρχαίος παραμυθός Αίσωπος έδινε στα ζώα ανθρώπινες ιδιότητες και συμπεριφορές, δημιουργώντας μια αλληγορία για να ψέξει ανθρώπινα ελαττώματα. Ο σύγχρονος παραμυθός, ο γνωστός μας Μάκης Τσίτας, *Μάρτυς μου ο Θεός* τροποποιεί εν μέρει το παράδειγμα του αρχαίου συναδέλφου του, προωθώντας τις συμπεριφορές των ζώων και θέτοντας τους ανθρώπους στην εξουσία τους. Έτσι, π.χ. στον *Αδέσποτο Κώστα*, δεν είναι οι άνθρωποι που θα υιοθετήσουν ένα αδέσποτο, αλλά είναι η σκυλίσια οικογένεια που θα υιοθετήσει έναν άνθρωπο. Ένα αδέσποτο αγόρι. Και στο μαγαζί που πουλά σκυλάκια, συγγνώμη ανθρωπάκια, ήθελα να πω, θα γίνει όλο το παζάρι: πώς θα το πάρουμε, τι θα το κάνουμε στις διακοπές, είναι μεγάλο και έχει ιδιαίτερη φροντίδα. Και όλα θα στηριχτούν σε μια ωραία ανατροπή. Η σκυλίσια οικογένεια θα υιοθετήσει τον «αδέσποτο Κώστα» και θα τον κάνει δώρο στο μικρό της γιο, τον Φοξ. Κι ο Φοξ θα γίνει ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου, του Κώστα, όπως και είναι, όταν τα πράγματα βρίσκονται στη φυσική τους τάξη.

Το βιβλίο μας δίνει βήμα βήμα όλες τις ενέργειες που πρέπει να κάνει η οικογένεια όταν θέλει να υιοθετήσει ένα «αδέσποτο». Δίνει δηλαδή οδηγίες σε παιδιά και γονείς. Και πρώτα πρώτα πρέπει να συμφωνήσουν πως, όταν θα φύγουν για διακοπές θα το πάρουν μαζί τους. Αλλά αυτό μένει στο φλου, δυστυχώς, και γίνεται και το κλειδί για την δέση και τη λύση της πλοκής στην ιστορία μας. Το αδέσποτο, ο αδέσποτος Κώστας, στην περίπτωση μας, είναι μέλος της οικογένειάς τους και δεν μπορούν να τον εγκαταλείψουν, όταν θα τον βαρεθούν. Οπότε, το δεύτερο στάδιο ήταν να τον πάνε αμέσως στο γιατρό να τον εξετάσει και να του βγάλουν βιβλιάριο ασθενείας. Το πήγαν βόλτα και στην παιδική χαρά να παίξει. Όταν, όμως, μια μέρα, η σκυλογιαγιά και το υπόλοιπο σκυλόσογο ήρθαν για επίσκεψη και είδαν τον Κώστα γκρίνιαξαν. «Πήρατε άνθρωπο;», Τι τους θέλετε τους ανθρώπους, βρε παιδί μου, σκέτη φασαρία είναι», «Και είναι γεμάτοι αρρώστια», «Σε παρακαλώ, μην τον αφήνεις να έρθει κοντά μου, νομίζω πως έχω αλλεργία στους ανθρώπους» και τέτοια. Κι ο Κωστάκης πήγε στο δωμάτιό του, γεμάτος παράπονο γιατί το σκυλολόι δεν αγαπά τους ανθρώπους. Όμως ο Φοξ πήγε και τον παρηγόρησε. Δεν είπαμε πως ο σκύλος είναι ο πιο πιστός φίλος του ανθρώπου; Και μάλιστα του έμαθε και παιχνίδια: τρέξιμο, βόλει, κρυφτό, κυνηγητό. Κι εδώ τελειώνει η ειδυλλιακή περίοδος στη ζωή του Κώστα και αρχίζει η Οδύσσειά του, γιατί ήρθε η ώρα που η οικογένεια θα φύγει και τον Κώστα τον πέταξαν στο δρόμο.

Άστεγος, διωγμένος, πεινασμένος, κυνηγημένος, τρομαγμένος, μόνος, τον παίρνει ο ύπνος πλάι στον κάδο των σκουπιδιών. Και ο κίνδυνος να τον πιάσει ο μπόγιας παραμονεύει. Όμως ο καλός κύριος συγγραφέας έχει ανθρωπιά, ή «σκυλιά», δεν ξέρω πώς να την χαρακτηρίσω τη διάθεσή του, και μας επιφυλάσσει μια μεγάλη έκπληξη που θα ανατρέψει την ανατροπή του και την ιστορία του. Δεν θέλω να σας χαλάσω την έκπληξη αλλά η καρδιά μου, προς στιγμήν λαχτάρησε, ευτυχώς όμως ξαναβρήκε τους ρυθμούς της.

Θα ήθελα να πω, επίσης, πως η εικονογράφηση της Αιμιλίας Κονταίου είναι τόσο πιστή και συμπληρωματική της ιστορίας, που διαβάζεις τα λόγια από τις ζωγραφιές. Μάλιστα, ο μικρός Κώστας στον κάδο ή όταν κλαίει σπαρακτικά, αλλά και τα λυπημένα μάτια του Φοξ που μας κοιτάζουν γεμάτα παράπονο σαν να μας ρωτούν «γιατί;» είναι οι πιο συγκινητικές στιγμές της εικαστικής εκδοχής του *Αδέσποτου Κώστα*. Τώρα, θα ήθελα να πω και κάτι άλλο, το οποίο μπορεί να είναι πέρα από τις προθέσεις του Τσίτα, όμως εμένα ο νους μου πάει... Η πρόθεση του Τσίτα, δηλαδή, ήταν να τονίσει το φιλοζωικό αίσθημα του αναγνώστη και να δώσει οδηγίες τι πρέπει να κάνουμε όταν παίρνουμε «Κώστα» ή ζώο στο σπίτι μας. Η ιστορία, ωστόσο, έτσι όπως είναι γραμμένη, διαπλέκει παιδιά και σκυλιά, ανθρώπους και ζώα, σαν να λέει πως και τα ζώα είναι σαν τα μικρά παιδιά και το αντίστροφο, αλλά, επειδή αυτόν τον καιρό η ζωή έχει γίνει πολύ δύσκολη, η εικόνα του μικρού Κώστα που κρύβεται πίσω από τον κάδο μεταφέρει τη σκέψη μας σε όλους αυτούς τους φτωχούς και άστεγους που δεν έχουν τα στοιχειώδη για να ζήσουν, σε όλα εκείνα τα παιδάκια που βγαίνουν θαλασσοπνιγμένα στα ελληνικά νησιά, χωρίς πατρίδα και προοπτική, χωρίς φαγητό, νερό και στέγη, η εικόνα αυτή μοιάζει σαν μια τεράστια μελανία στον ανθρωπισμό μας. Θα έλεγα μάλιστα πως από όλα τα παιδικά βιβλία του συγγραφέα αυτό είναι το πιο συγκινητικό γιατί θίγει αυτό το τόσο ευαίσθητο θέμα. Άλλωστε ο Αλβέρτος Σβάιτσερ δεν ήταν που είπε πως ο σεβασμός στη ζωή είναι σεβασμός προς τον άνθρωπο, τα ζώα και τη φύση; Όσο για τον μπόγια, ε! Αυτόν πρέπει να τον πάρει ο μπόγιας!

Share this:

Related

Οι επώνυμοι συγγραφείς πίσω απ' τα ψευδώνυμα των μικροδιηγημάτων
 16/01/2015
 In "Διαγωνισμός μικροδιηγήματος"

Για τον "Μεγάλο μου αδερφό" του Μάκη Τσίτα - γράφει η Ανθούλα Δανιήλ
 09/12/2015
 In "Βιβλίο"

Μάκης Τσίτας: Μια μικρή διάσημη - κριτική της Ανθούλας Δανιήλ
 21/06/2017
 In "Βιβλίο"

By: **logotexnis** Tags: ανθούλα δανιήλ, κριτική, Μάκης Τσίτας

logotexnis
 There is no author description yet.
 f t v

YOU MIGHT ALSO LIKE

Για το βιβλίο του Παναγιώτη Λογιανίδη «Ερωπας και άλλα υγρά» – γράφει η Ανθούλα Δανιήλ
 Βιβλίο , Κριτική / December 21, 2017

Για το βιβλίο «Μην ταλαιπωρείς τον Άι-Βασίλη» του Μάκη Τσίτα – γράφει η Ανθούλα Δανιήλ
 Βιβλίο , Κριτική / December 07, 2017

Για τη «Συνήθεια του αριθμού» της Ελένης Χωρεάνθη – γράφει η Ανθούλα Δανιήλ
 Βιβλίο , Κριτική / November 27, 2017

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Search...

Η ΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ ΣΤΟ TWITTER

Tweets by @FrearGr

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΑΡΘΡΑ

Δύο βιβλία, δύο παραστάσεις και μία Documenta – επιλέγει ο Αχιλλέας Ντελλής

Γιορτινή ατμόσφαιρα – της Δήμητρας Σταύρου

10 Θεατρικοί μονόλογοι του 2017 – επιλέγει η Πέλα Σουλιτάου

Απολογισμός 2017: οι προτιμήσεις των συνεργατών του περιοδικού

Ο τοίχος μας – της Ηρώς Σκάρου